

Patiëntpercepties na de non-operatieve en operatieve behandeling van schouderinstabiliteit, een Nederlandse kwalitatieve FOCUS-studie

Auteurs

Theodore P. van Iersel
Eric D. Tutuhatunewa
Ithri Kaman
Bas A. Twigt
Sigrid N.W. Vorrink
Michel P.J. van den Bekerom
Derek F.P. van Deurzen

Naam spreker

Ted van Iersel

Werkplek spreker

OLVG Amsterdam

E-mail

t.vaniersel@olvg.nl

Inleiding

Schouderinstabiliteit komt veel voor, met een incidentie tussen de 23.1-56.3 per 100.000 personen. Er zijn verschillende manieren om een instabiele schouder te behandelen (bijv. non-operatief, operatieve 'soft tissue repair' en/of operatieve 'bone block procedure'). Om de effectiviteit van de (operatieve) behandeling te onderzoeken wordt als primaire uitkomst vaak gekozen voor het optreden van een hernieuwde schouderluxatie. Er is nog weinig bekend over patiëntpercepties rondom deze behandeling. Deze percepties kunnen cruciaal zijn voor de ontwikkeling van patiëntgeoriënteerde behandelmodellen. Het doel van deze studie is om die patiëntpercepties te onderzoeken.

Methode

Zes online focusgroepen en twee gestructureerde interviews werden gehouden. 35 patiënten (36 schouders) werden geïncludeerd die tussen 2016 en 2020 behandeld zijn in het OLVG, met een non-operatieve behandeling (n=8), een arthroscopische Bankart repair (n=15) of een open Latarjet procedure (n=13). Alle focusgroepen en interviews werden opgenomen en uitgetypt in MaxQDA 2007 voor kwalitatieve analyse. Na deze analyse, werden de resultaten in een consensusgroep gepresenteerd aan deelnemers ter controle van de validiteit.

Resultaten

Het belangrijkste thema tijdens de focusgroepen en interviews was angst voor een (recidiverende) schouderluxatie. Daarnaast kwamen herstel van schouderinstabiliteit, patiëntbetrokkenheid gedurende de behandeling en begeleiding tijdens/na de behandeling naar voren als belangrijke patiëntpercepties. Thema's waren vergelijkbaar in alle verschillende groepen. De algehele tevredenheid was hoger in operatief behandelde groepen, door minder gevallen van terugkerende schouderinstabiliteit. De belangrijkste factor voor ontevredenheid bij patiënten was de communicatie van de (orthopedisch) chirurg.

Conclusie

Onze studie onthult patiëntpercepties na zowel non-operatieve als operatieve behandeling van schouderinstabiliteit. Het belangrijkste thema was angst voor een (recidiverende) schouderluxatie.